

Arrest

nr. 153 729 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun
minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X en X, op 4 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2008 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 april 2009 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk verklaard.

Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 10 februari 2013 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 24 maart 2014 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 maart 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23.11.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 10.12.2008. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 10.12.2008 (zie bevestiging arts dd.11.3.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.23.11.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen meent de verwerende partij dat het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die namens de minderjarige kinderen ingesteld werd onontvankelijk is, daar er maar één ouder als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen optreedt. De verwerende partij wijst erop dat beide ouders samen dienden op te treden als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

3.2. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert in haar nota met opmerking werd het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing namens de twee minderjarige kinderen niet ingesteld door één ouder, maar door beide ouders samen.

De exceptie dient verworpen te worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig voeren verzoekers de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Verzoekers lichten hun middel als volgt toe:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed “.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, RA.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing aan te halen dat de gezondheidstoestand van verzoeker ongewijzigd zou zijn ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen dd. 10.12.2008, en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene bevestigt.

De ziekteaandoening van verzoekster is verzwaaard ten aanzien van 2008 waardoor de gezondheidstoestand van verzoekster drastisch gewijzigd is ten aanzien van 2012.

Verwerende partij heeft geen onderzoek gedaan naar de ziekteaandoening van verzoekster.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van zijn verzoek tot regularisatie, aangezien de aandoeningen waaraan hij lijdt nog steeds van die aard zijn dat een

aangepaste behandeling noodzakelijk is. De aandoening van verzoeker werd voorheen wel weerhouden als een ernstige toestand die een reëel risico zou kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen.

(Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is.

(zie bv. Kort.ged. Brussel, 13mei1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle."

(zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is."

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt.

Verzoeker stelt vast dat artikel 9 §1 bestaat uit twee delen:

- lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling

- wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst.

In het verzoekschrift staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld.

De vraag die verzoeker zich stelt is 'waarom' zijn ziekte geen aandoening is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven indien deze niet adequaat behandeld wordt.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering.

Verzoeker stelt aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan.

De motieven, zijnde het waarom, dienen in de beslissing te worden veruitwendigd.

Verzoeker heeft een medisch attest voorgelegd en heeft zijn aandoening in het bijhorend verzoekschrift uitvoerig beschreven.

Doch enkel motiveren dat de medische toestand van verzoeker ongewijzigd is gebleven en dat deze reeds eerder werd beoordeeld als behandelbaar in het thuisland, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, en hem aldus niet in staat stelt te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt, is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Er is echter meer...

Verzoeker heeft hierboven al gesteld dat de dienst vreemdelingenzaken het spel niet ernstig en eerlijk speelt.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling. Niettemin is er in het verzoekschrift uitgebreid gemotiveerd dat de behandeling die verzoeker dient te

volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in Armenië gezien dat land met een tekort aan geneesmiddelen zit.

Niettemin stelt artikel 9 §1 1 juncto §4 van de Vreemdelingenwet dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan eveneens in de ontvankelijkheidsfase.

Indien verzoeker niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat hij duidelijk in het verzoekschrift heeft opgeworpen, dan lijdt verzoeker uiteraard wel aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9 ter§ 1.

Op heden, hier ten lande, is de aandoening niet meer levensbedreigend gezien verzoeker toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. Doch de vraag stelt zich of hij deze toegang heeft in zijn thuisland. Zoals hierboven beschreven is dit niet aan de orde.

De dienst vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren of verzoeker een levensbedreigende aandoening heeft of niet, en of dit op heden verband houdt met het feit of hij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen.

De dienst vreemdelingenzaken heeft het nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst van verzoeker tot de nodige medicijnen en indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, zijn aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 2 en 3 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg staat deze summiere motivering niet evenredig met het belang ervan.

Deze beslissing heeft voor verzoeker wel heel verstrekkende gevolgen gezien zijn verblijf ervan afhangt.

Ook hier is het middel derhalve gegrond en is niet voldaan aan de nodige motiveringsplicht.

De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

4.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verwerende partij:

“In de toelichting van het middel werpt verzoekende partij tevens een schending op van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig of volledig zou gemotiveerd zijn. De verzoekende partij stelt niet akkoord te kunnen gaan met de stereotiepe afwijzing van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, vermits haar aandoeningen nog steeds aangepaste behandeling vereisten. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het spel niet op eerlijke wijze speelt.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder stelt vast dat de voornaamste kritiek van de verzoekende partij te herleiden is tot de bewering alsdat het toepassingsgebied van artikel 9ter §1 ruimer is dan ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Verweerder laat gelden dat deze kritiek geen betrekking heeft op de motieven van de bestreden beslissing, vermits de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geweigerd om de reden dat het een herhaalde aanvraag betreft zonder dat er nieuwe elementen of een gewijzigde toestand blijkt (toepassing van artikel 9ter §3, 5° van de wet).

De aanvraag wordt aldus niet geweigerd in toepassing van artikel 9ter §3, 4° om reden dat niet voldaan is aan de medische filter.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag dd. 02.03.2015 tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat de ziekteaandoening van verzoekster is verzwaaard ten aanzien van 2008 waardoor de gezondheidstoestand van verzoekster drastisch gewijzigd is ten aanzien van 2012”, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 10.12.2008 dewelke op onontvankelijk werd verklaard.

Het medisch advies dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene legt in zijn aanvraag dd. 02.03.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. De Bock op 11.02.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken van het administratief dossier dd. 11.02.2015 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 10.12.2008 waarvoor DVZ op 23.11.2011 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening en behandeling.”

Gelet op voormelde adviezen is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet tot onontvankelijkheid te besluiten.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij slechts aanvoert dat de aandoening van verzoekende partij voorheen wel als een ernstige toestand werd weerhouden, dewelke een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, indien deze niet adequaat behandeld wordt (quod non). De verzoekende partij meent voorts dat artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet uit twee delen bestaat. Verweerder herhaalt nogmaals dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet, om de reden dat de medische elementen reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag.

Inderdaad blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat reeds op 09.02.2012 door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen ten aanzien van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij verkeerdelijk de mening lijkt toegedaan dat de in casu bestreden beslissing in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet zou zijn genomen. Verzoekende partij stelt zich de vraag "waarom" de aandoening geen ziekte zou zijn die een reëel risico inhoudt voor haar leven. Daarbij verwijst de verzoekende partij naar een medisch advies dat in gesloten omslag aan de bestreden beslissing zou zijn gevoegd.

De verzoekende partij haar kritiek heeft kennelijk geen betrekking op de in casu bestreden beslissing. Terwijl dient te worden benadrukt dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, niet onontvankelijk zijn (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Verweerder gaat om die reden dan ook niet verder in op de kritiek inzake de voorwaarde van het levensbedreigend karakter, gezien deze kritiek geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing.

Verweerder stelt verder vast dat verzoekende partij zich 'afvraagt of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst'. Andermaal moet worden vastgesteld dat deze kritiek niet relevant is, gezien de concrete motieven van de bestreden beslissing (waarbij toepassing gemaakt wordt van artikel 9ter §3, 3° en 5° van de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partij laat na in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing, die zij aldus niet weerlegt.

Nu de aanvraag onontvankelijk verklaard werd om reden dat verzoekende partij enerzijds een herhaalde aanvraag heeft ingediend, vermocht de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag wel degelijk onontvankelijk te verklaren, zonder dat deze verder dient in te gaan op de toestand in het land van herkomst.

Zie ook:

"De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is." (R.v.V. nr. 123.086 dd. 25.04.2014)

Verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, zodat zij op geen enkele manier aannemelijk maakt dat deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen werd. De verzoekende partij betwist zelfs niet zij zich op dezelfde medische elementen heeft beroepen als bij haar vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging en dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht werd vastgesteld dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij aldus in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat de arts-adviseur ten onrechte zou geoordeeld hebben dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten opzichte van de eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek in het kader van de eerdere aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel degelijk kan volstaan.

Zie ook:

"De Raad herhaalt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard omdat de door verzoekers aangehaalde elementen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een vorige aanvraag. Deze loutere vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te kunnen nemen, zodat de gemachtigde niet diende na te gaan of er in het land van herkomst de nodige medische zorgverstrekking beschikbaar is." (R.v.V. nr. 123.086 dd. 25.04.2014)

Verweerder wijst nog op volgende rechtspraak:

"Het is niet omdat verzoekers nog steeds ziek zijn, dat hun aanvraag om machtiging tot voorlopig opnieuw dient onderzocht te worden op basis van identieke elementen. Verzoekers tonen niet aan welke nieuwe elementen aan de grondslag zouden liggen van hun aanvraag. De medische motieven werd uitgebreid onderzocht door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en er werd op 8 juni 2011 een beslissing genomen houdende de ongegrondheid van verzoekers' aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Het louter feit dat verzoekers het niet eens zijn met de besluitvorming van de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid en de ambtenaar-geneesheer, wettigt geen nieuw onderzoek van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet." (RvV nr. 77 183 van 14 maart 2012)

“De Raad wijst erop dat verweerder zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in § 3, 4° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard “[...] wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat er geen noemenswaardige verschillen bestaan tussen de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 4 oktober 2010 en 5 augustus 2011. Bijgevolg getuigt het niet van onredelijkheid van verweerder om te oordelen dat de aanvraag in casu onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen.” (RvV nr. 73 815 van 24 januari 2012)

Het loutere gegeven dat verzoekende partij bij de aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest heeft gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat de aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Het gegeven dat de verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent inderdaad niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Ook de kritiek als zou de motivering stereotiep zijn, kan niet worden aangenomen. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met uitdrukkelijke verwijzing naar het medisch advies dd. 21.11.2013, waarin wordt vastgesteld dat er medische problemen worden ingeroepen voor de verzoekende partij, doch deze reeds werden aangehaald in een eerdere aanvraag en nergens blijkt dat de gezondheidstoestand gewijzigd is.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verweerder merkt dan ook op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter diende onontvankelijk verklaard te worden.

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht werd gemotiveerd opdat voldaan zou zijn aan de formele en materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij gaat overigens nergens dieper in op de in de hoofding van het middel wel aangevoerde schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De bestreden beslissing houdt daarenboven geen verwijderingsmaatregel in.

Waar verzoekende partij tot slot nog een schending aanvoert van de rechten van verdediging, laat verweerder gelden dat los van de vaststelling dat verzoekende partij hier ook niet dieper op is ingegaan, verzoekende partij zich hierop niet dienstig kan beroepen.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden

beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het materieel motiveringsbeginsel wijst de Raad erop dat de materiële motiveringsplicht inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uiteraard staat daarbij een zorgvuldige lezing van deze gegevens voorop.

De door verzoekers aangevoerde schending van voormelde bepalingen moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvragen zijn die met elkaar moeten worden vergeleken.

Artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.” RvV 168 805, 168 806 en 168 817 - Pagina 10 van 14

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst. De beoordeling van deze elementen gebeurt door de ambtenaar-geneesheer.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en een bevestiging van een ambtenaar-geneesheer van 11 maart 2015, wordt vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat de nieuwe aanvraag onontvankelijk is.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer viteit dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

In een bevestiging van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht zodat de inhoud ervan dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 02/03/2015 en d.d. 10.12.2008 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 02.03.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. D. [...] op 11.02.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 11.02.2015 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 10.12.2008 waarvoor DVZ op 23.11.2001 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening en behandeling.”

Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart *“wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”*. Deze bewoordingen zijn duidelijk en behoeven geen interpretatie. Deze wetsbepaling geeft duidelijk aan dat de bij de aanvragen ingeroepen elementen met elkaar dienen te worden vergeleken, waarbij de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien deze elementen dezelfde zijn. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingediend, laat staan dat ze zouden worden ingediend als een verdoken beroep tegen eerder genomen beslissingen, zoals de beslissing van 23 november 2011 waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 december 2008 werd verworpen.

Uit het advies van 11 maart 2015 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer het ook noodzakelijk achtte om in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet te onderzoeken of het *in casu* om dezelfde behandeling gaat daar ze immers concludeerde dat *“Het gaat om exact dezelfde aandoening en behandeling.”* Uit het standaard medisch getuigschrift van 11 februari 2015 blijkt dat de behandelende geneesheer aangaf dat de eerste verzoekende partij in België dezelfde behandeling krijgt als tijdens de eerste aanvraag in 2008, met name Enbrel. Echter uit het omstandigheidsverslag van 11 februari 2015 opgesteld door de behandelende geneesheer en waarnaar in het standaard medisch getuigschrift van

11 februari 2015 als bijlage naar verwezen wordt, blijkt dat de arts meedeelde dat “Enbrel/Etanercept” op heden niet meer beschikbaar is in Armenië en hierbij ook zijn informatiebron vermeldde. Voorts geeft de ambtenaar-geneesheer aan waarom hij van mening is dat een alternatieve behandeling *in casu* niet geschikt is. Uit het medisch verslag van 22 augustus 2011 van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat Enbrel destijds beschikbaar was en dat er geen melding werd gemaakt van een alternatieve behandeling. Gelet op het tijdsverloop tussen beide aanvragen is het *in casu* weinig zorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer om enerzijds aan te geven dat een behandeling *in casu* een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet kan uitmaken en anderzijds te concluderen dat het *in casu* om dezelfde behandeling gaat nu de behandelde geneesheer met vermelding van zijn bron uitdrukkelijk aangeeft dat de behandeling niet beschikbaar is in Armenië. Uit de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer kan niet worden afgeleid dat hij hiermee rekening heeft gehouden bij het opstellen van zijn advies. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Bijgevolg voeren verzoekers terecht de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Voorts kunnen verzoekers *in casu* dan ook worden bijgetreden waar zij betogen dat de bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitenvinding door een aantal belangrijke elementen buiten beschouwing te laten.

De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk, gelet op het feit dat in de nota met opmerkingen abstractie wordt gemaakt van de concrete motieven van de bestreden beslissing. Bovendien gaat de verwerende partij in de nota met opmerkingen met haar argument dat de aandoening dezelfde is – zoals dat ook in het advies van de arts-adviseur werd gesteld – voorbij aan het feit dat uit artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Uit deze bewoordingen blijkt niet dat de wetgever elk nieuw element dat zich heeft gemanifesteerd in het kader van de gezondheidstoestand van de aanvrager heeft willen uitsluiten wanneer die zich beroept op eenzelfde aandoening. Evenmin blijkt dit uit het advies van de ambtenaar-geneesheer nu hij in het kader van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet zowel melding maakt van de aandoening als van de behandeling.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS